

การ

พัฒนาความสามารถการสนทนาภาษาอังกฤษ ตามสถานการณ์โดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

อุบลรัตน์ ตรีพงษ์พันธุ์^{1*}

รับบทความ 29 มกราคม 2569 แก้ไขบทความ: 18 กุมภาพันธ์ 2569 ตอรับบทความ: 23 กุมภาพันธ์ 2569

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนารูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ (2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน และ (3) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเรียนประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำนวน 75 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาทั้งหมดที่ลงทะเบียนในรายวิชา 1500201 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 การวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย (1) รูปแบบการสนทนาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 8 สถานการณ์ (2) แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนที่ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีค่า IOC ระหว่าง 0.67–1.00 และ (3) แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ซึ่งมีค่า CVI ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีค่าเท่ากับ 1.00 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างที่สัมพันธ์กัน ผลการวิจัยพบว่า (1) รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมกับผู้เรียน (2) ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ (3) นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนอยู่ในระดับดีมาก

คำสำคัญ: การสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

¹ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

* อีเมล: nuey.ut2013@gmail.com

Developing Situational English Conversation Skill Using Basic Conversation Patterns for students of Nakhon Pathom Rajabhat University

Ubonrat Treephongphan^{1*}

Abstract

This study aimed to (1) develop a basic conversation model to enhance situational English conversational ability, (2) compare students' English conversational ability before and after learning through the basic conversation model, and (3) examine students' opinions toward the learning activities. The population consisted of 75 undergraduate students at Nakhon Pathom Rajabhat University who were enrolled in Course 1500201 English for Intercultural Communication during the first semester of the 2025 academic year. A one-group pretest–posttest experimental design was employed. The research instruments included (1) an eight-situation basic English conversation model, (2) a pretest and posttest validated for content validity with IOC values ranging from 0.67 to 1.00, and (3) a four-level rating scale questionnaire with a content validity index (CVI) of 1.00 evaluated by three experts. Data were analyzed using mean, standard deviation, and paired samples t-test. The findings revealed that (1) the developed model was appropriate for the learners' context, (2) students' posttest English conversational scores were significantly higher than their pretest scores, and (3) students' overall opinions toward the learning activities were at a very high level.

Keywords: English Conversation According To Situations, Basic Conversation Patterns, Nakhon Pathom Rajabhat University

¹ Language Institute Nakhon Pathom Rajabhat University, Mueang Nakhon Pathom District, Nakhon Pathom

* E-mail: nuey.ut2013@gmail.com

บทนำ

ในการเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งขึ้นในยุคปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารเพื่อการศึกษา ด้านธุรกิจและความบันเทิง (Crystal, 2003) การสื่อสารแก่ผู้รับสารที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อเป็นเรื่องสำคัญมาก นักเรียนและนักศึกษาในประเทศไทยยังต้องพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพในการสื่อสารที่ชัดเจนและเป็นกระบวนการมากขึ้น การพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์โดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานเป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้สนทนาภาษาอังกฤษมีความมั่นใจในการสื่อสารเพิ่มมากขึ้นอีกทั้งยังมีความถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ที่เน้นการใช้ภาษาในบริบทจริง (Savignon, 2018)

ด้วยนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมมีรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นต้องเรียนตลอดหลักสูตรจำนวน 5 รายวิชา ประกอบด้วย รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานจำนวน 2 รายวิชา โดยไม่นับหน่วยกิตเพื่อมุ่งเสริมสร้างและปรับพื้นฐานทักษะภาษาอังกฤษให้นักศึกษาแรกเข้าให้มีความพร้อมด้านการใช้ภาษาในระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ยังประกอบด้วยรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 2 รายวิชา และภาษาอังกฤษเฉพาะทางอีกจำนวน 1 รายวิชา โดยแต่ละรายวิชามีค่าหน่วยกิตรายวิชาละ 3 หน่วยกิต ทั้งนี้โครงสร้างดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องทั้งในมิติของการสื่อสารทั่วไปและการประยุกต์ใช้ในบริบทวิชาชีพเฉพาะสาขาซึ่งทางมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมมีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาให้มีมาตรฐาน สามารถฟัง พูด อ่านและเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพตามความถนัดและสาขาของนักศึกษา แต่ยังคงมีนักศึกษาที่ยังมีความสามารถด้านการพูดสนทนาสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันที่มีประสิทธิภาพไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยด้าน EFL ที่พบว่าผู้เรียนมักประสบปัญหาความวิตกกังวลและขาดโอกาสในการฝึกพูดในสถานการณ์จริง (Ur, 1996) เนื่องจากนักศึกษามีโอกาสและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการฝึกฝนด้านการพูดสนทนาสื่อสารภาษาอังกฤษชีวิตประจำวันน้อย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. พัฒนารูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน
3. ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดสนทนาสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันแก่นักศึกษาโดยใช้ชุดรูปแบบการสนทนาพื้นฐาน ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวทาง

Task-Based Language Teaching (TBLT) ที่เน้นการจัดกิจกรรมผ่านสถานการณ์จำลองและการงานสื่อสาร (Willis & Willis, 2007)

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดทางทฤษฎีด้านการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะแนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารความหมายในบริบทจริง มากกว่าการท่องจำโครงสร้างทางไวยากรณ์ แนวคิดดังกล่าวให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ทั้งด้านความถูกต้องทางภาษา (accuracy) ความคล่องแคล่ว (fluency) และความเหมาะสมตามสถานการณ์ (appropriacy) อันเป็นองค์ประกอบสำคัญของทักษะการสนทนา

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า แนวโน้มของงานวิจัยให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาในบริบทจริง ผ่านแบบฝึกบทสนทนาและกิจกรรมการสื่อสารเชิงโต้ตอบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการทบทวนวรรณกรรมเชิงระบบของ Yu, Mofreh, และ Salem (2024) ที่พบว่าการจัดกิจกรรมตามแนวทาง Task-Based Language Teaching (TBLT) มีผลเชิงบวกต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในบริบท EFL อย่างต่อเนื่องและมีความสำคัญ ผลการวิจัยของสุรพงษ์ คงสัตย์ และคณะ (2562) ชี้ให้เห็นว่า การนำแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษมาใช้ในการเรียนการสอนสามารถส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตระดับชั้นปีที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Derakhshan et al., 2016; Shabani, 2013) โดยความสามารถด้านการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างชัดเจน สะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของแบบฝึกบทสนทนาในฐานะเครื่องมือที่ช่วยเชื่อมโยงการเรียนรู้ในห้องเรียนกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

นอกจากนี้ แนวคิดการเรียนรู้แบบสร้างองค์ความรู้ (Constructivism) ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้และทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อมีโอกาสลงมือปฏิบัติจริงและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กิจกรรมการสนทนา สถานการณ์จำลอง และบทบาทสมมติ จึงเป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจผ่านประสบการณ์ตรง ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และพัฒนาการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของภัทรกร บุญศรี (2562) ซึ่งพบว่าการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยยกระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งในด้านคะแนนเฉลี่ยและระดับสมรรถนะการสื่อสาร โดยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ในระดับดีมาก ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยตรงมีส่วนช่วยลดช่องว่างระหว่างความรู้ทางภาษาและการนำไปใช้จริง

Ur (1998) อธิบายว่าปัจจัยสำคัญที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาที่สอง ได้แก่ ความกลัวความผิดพลาด ความกังวลเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง และการขาดโอกาสในการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ดังนั้น การออกแบบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกสนทนาอย่างต่อเนื่องในบริบทที่ใกล้เคียงชีวิตจริง จะช่วยลดความวิตกกังวลและเสริมสร้างความมั่นใจ ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ได้อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ อาภัสรา สังขาสี (2564) ได้นำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน ซึ่งมุ่งส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์และการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พร้อมทั้งมีระดับความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีมสามารถช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการฝึกทักษะการพูด ลดความวิตกกังวล และเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา

จากกรอบแนวคิดทางทฤษฎีดังกล่าว งานวิจัยด้านการพัฒนาทักษะการพูดและการสนทนาภาษาอังกฤษจึงมักมุ่งเน้นการออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงผ่านบทสนทนาและกิจกรรมเชิงโต้ตอบอย่างต่อเนื่อง ซึ่งนำไปสู่การทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ ในเชิงทฤษฎี เออร์ (Ur, 1998) ได้อธิบายถึงปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาที่สอง ได้แก่ ความกลัวความผิดพลาด ความกังวลเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง และการพึ่งพาภาษาแม่ในระหว่างการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสภาพปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษในบริบทของประเทศไทย งานวิจัยเชิงประจักษ์จำนวนมากจึงมุ่งเน้นการพัฒนาแบบการสอนที่ช่วยลดข้อจำกัดดังกล่าว โดยเฉพาะการใช้แบบฝึกทักษะและกิจกรรมบทสนทนาในชั้นเรียน

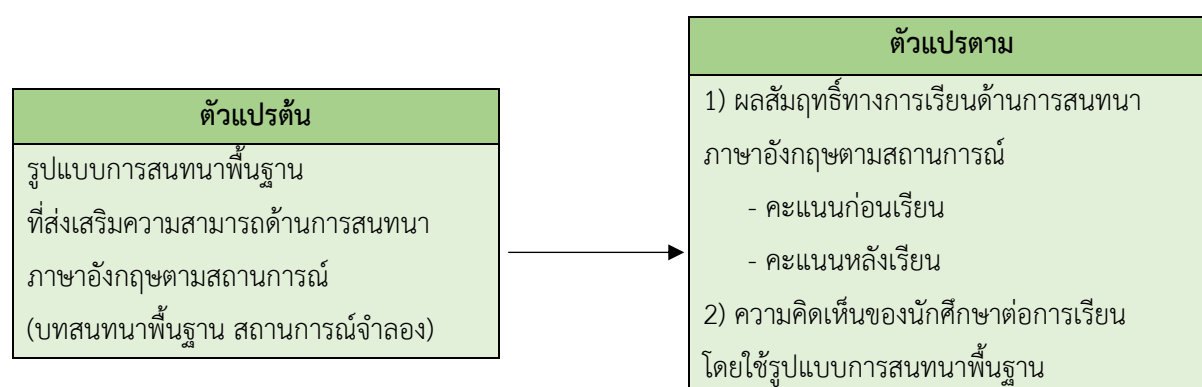
จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่ามีแนวทางการจัดการเรียนการสอนหลากหลายรูปแบบที่ช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ไข่มุก ภาควิน (2554) ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการพูดกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนมีความสามารถในการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังการใช้แบบฝึกดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธวัชพร ตันตระกูล (2557) และภัทราภรณ์ นิลนวล (2562) ซึ่งศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทสนทนาที่เน้นการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนทั้งในระดับอุดมศึกษาและระดับประกาศนียบัตรมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นว่าการเรียนรู้ผ่านบทสนทนาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงสามารถช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ Ahmadian & Tavakoli (2011)

นอกจากนี้ งานวิจัยของสุกัญญา ศิลประสาธ (2544) ที่ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่ากิจกรรมดังกล่าวช่วยกระตุ้นความสนใจในการเรียน ส่งเสริมความมั่นใจในการพูด ลดความวิตกกังวล และทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก

ผ่อนคลาย ส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างสนุกสนานและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของเกศสุตา ปงลังกา (2550) ซึ่งพบว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งผู้เรียนยังมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง

โดยสรุป วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสื่อสาร การใช้แบบฝึกบทสนทนา และการส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังช่วยลดความวิตกกังวล และเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา ซึ่งถือเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดกรอบแนวคิดโดยแยกตัวแปรอย่างชัดเจนตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ตัวแปรต้น (Independent Variable) รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมบทสนทนา สถานการณ์จำลอง และกิจกรรมบทบาทสมมติ

ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ ซึ่งวัดจากคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน

ความสัมพันธ์ของตัวแปรในงานวิจัยนี้สามารถอธิบายได้ว่า การใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน รวมทั้งส่งผลต่อความคิดเห็นของนักศึกษา โดยกระบวนการวิจัยเริ่มจากการพัฒนารูปแบบ นำไปทดลองใช้ และประเมินผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-experimental study) โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest–Posttest Design) (Creswell & Creswell, 2017) เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนในรูปแบบดังกล่าว

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 1500201 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำนวน 75 คน โดยผู้วิจัยใช้ประชากรทั้งหมดในการศึกษา เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้เรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบสอนและมีบริบทการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ประกอบด้วย กิจกรรมบทสนทนาตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน จำนวน 8 สถานการณ์ ที่สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ได้แก่ (1) การแนะนำตนเองและผู้อื่น (2) การกล่าวลาและการแสดงความขอบคุณ (3) การขอคำแนะนำ (4) การให้ความคิดเห็น (5) การขออภัย (6) การเสนอความช่วยเหลือ (7) การแสดงความเห็นใจและความกังวลใจ และ (8) การให้กำลังใจ โดยแต่ละสถานการณ์มีการกำหนดเป้าหมายการสื่อสาร โครงสร้างประโยค ตัวอย่างสำนวน และเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจนโดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและการฝึกปฏิบัติจริง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ ครอบคลุมเนื้อหาตามรูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น ใช้วัดความสามารถด้านความถูกต้องทางภาษา ความคล่องแคล่ว และความเหมาะสมในการสื่อสาร
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 10 ข้อ ครอบคลุมด้านรูปแบบกิจกรรม เนื้อหาประโยชน์ที่ได้รับ และความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือวิจัยทุกฉบับผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์จำนวน 30 ข้อ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาจำนวน 10 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item–Objective Congruence: IOC) อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้

นอกจากนี้ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาจำนวน 10 ข้อ ได้รับการตรวจสอบความเชื่อมั่นโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ 0.89 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเครื่องมือมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับดีและสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างเหมาะสม

การดำเนินการวิจัย

1. ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยแก่ประชากรจำนวน 75 คน และดำเนินการทดสอบความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ

2. ระยะดำเนินการทดลอง ดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมบทสนทนาจำนวน 8 สถานการณ์ เน้นการฝึกปฏิบัติจริง การมีส่วนร่วมของผู้เรียน และการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริง ตลอดระยะเวลาที่กำหนดในรายวิชา

3. ระยะหลังการทดลอง ดำเนินการทดสอบความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์หลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบจำนวน 30 ข้อฉบับเดียวกับก่อนเรียน และให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามความคิดเห็นจำนวน 10 ข้อ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและความคิดเห็นของนักศึกษาโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สำหรับเกณฑ์การแปลผลระดับความคิดเห็นของนักศึกษา กำหนดจากช่วงคะแนนเฉลี่ยของมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยดังนี้

3.51–4.00 หมายถึง ระดับดีมาก

2.51–3.50 หมายถึง ระดับดี

1.51–2.50 หมายถึง ระดับพอใช้

1.00–1.50 หมายถึง ระดับควรปรับปรุง

2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน โดยใช้สถิติทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างสัมพันธ์กัน (Paired Samples t-test)

3. กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิจัย

1. การพัฒนารูปแบบการสนทนาพื้นฐาน

ผลการพัฒนารูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ พบว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยกิจกรรมบทสนทนาจำนวน 8 สถานการณ์ ครอบคลุมบริบทการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักศึกษา เช่น การทักทาย การแนะนำตนเอง การสนทนาในสถานศึกษา และสถานการณ์ทางสังคมอื่น ๆ รูปแบบดังกล่าวเน้นการฝึกปฏิบัติจริง การมีส่วนร่วมของผู้เรียน และการใช้ภาษาในบริบทใกล้เคียงสถานการณ์จริง ซึ่งมีความเหมาะสมกับบริบทของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

2. การเปรียบเทียบความสามารถก่อนและหลังเรียน

ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 75 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) จากการวิเคราะห์ด้วยสถิติทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างที่สัมพันธ์กัน (Paired Samples t-test) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่แสดงในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นสามารถพัฒนาความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิจัยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการเรียนของนักศึกษา (N=75)

ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน	ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน	S.D.	t	Sig.
9.04	12.13	3.089	8.66	< .001

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของนักศึกษามีค่าเท่ากับ 9.04 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 12.13 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความแตกต่างของคะแนนเท่ากับ 3.089 ผลการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่สัมพันธ์กัน (paired sample t-test) พบว่า คะแนนก่อนและหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 8.66$, Sig. < .001) แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังเรียนของนักศึกษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา

ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 3.51$ จาก 4.00) สะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม เข้าใจง่าย และช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ทั้งนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่ากิจกรรมบทสนทนาตามสถานการณ์ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียน

ด้านการประเมิน	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. รูปแบบการจัดกิจกรรม	1.1 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	3.52	0.62	ดีมาก
	1.2 กิจกรรมน่าสนใจและส่งเสริมการมีส่วนร่วม	3.51	0.52	ดีมาก
	1.3 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	3.49	0.52	ดี
2. เนื้อหา	2.1 ความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์	3.52	0.53	ดีมาก
	2.2 ความทันสมัยและน่าสนใจของเนื้อหา	3.64	0.51	ดีมาก
	2.3 ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	3.48	0.60	ดี
3. ประโยชน์ที่ได้รับ	3.1 นำความรู้ไปใช้ในการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	3.63	0.51	ดีมาก
	3.2 มั่นใจในการสนทนาภาษาอังกฤษมากขึ้น	3.36	0.63	ดี
4. การนำไปใช้	4.1 เกิดความรู้ที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	3.51	0.57	ดีมาก
	4.2 นำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ได้จริง	3.48	0.53	ดี
ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน		3.51	0.04	ดีมาก

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X}$ = 3.51, SD=0.04) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหามีค่าเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะความทันสมัยและความน่าสนใจของเนื้อหา ($\bar{X}$ = 3.64, SD=0.51) รองลงมาคือด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยนักศึกษานำความรู้ไปใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X}$ = 3.63, SD=0.51) แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับบริบทการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

ทั้งนี้ ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรมและด้านการนำไปใช้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมากเช่นเดียวกัน สะท้อนว่ากิจกรรมมีและเอื้อต่อการมีส่วนร่วมของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม รายการด้านความมั่นใจในการสนทนาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ารายการอื่นเล็กน้อย ความเหมาะสม ($\bar{X}$ = 3.36, SD=0.63) แม้ยังอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งอาจสะท้อนว่าการเสริมสร้างความมั่นใจเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยระยะเวลาและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และเป็นประเด็นที่สามารถพัฒนาต่อยอดในการจัดกิจกรรมครั้งต่อไป

อภิปรายผล

ประเด็นด้านการพัฒนารูปแบบการสนทนา พบว่ารูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์มีความเหมาะสมกับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ทั้ง

ในด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม เนื้อหา และการนำไปใช้ โดยผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X}$ = 3.51, SD= 0.04) สะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปแบบการสนทนาพื้นฐานถูกออกแบบให้เน้นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วม ฝึกปฏิบัติจริง และใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐานของอาภัสรา สังขวสี (2564) ที่ชี้ให้เห็นว่าการส่งเสริมปฏิสัมพันธ์และการทำงานร่วมกันของผู้เรียนช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

ประเด็นด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 8.66, p < .001$) แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถพัฒนาความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาพร้อมกับผลการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาพบว่านักศึกษาเห็นว่าการเรียนรู้ช่วยให้สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ในระดับดีมาก ($\bar{X}$ = 3.63, SD= 0.51) และเห็นว่าเนื้อหามีความทันสมัยและน่าสนใจ ($\bar{X}$ = 3.64, SD= 0.51) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนรู้เน้นการใช้บทสนทนาและสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับการสื่อสารจริง ซึ่งช่วยลดความกลัวความผิดพลาดและความวิตกกังวลในการใช้ภาษา สอดคล้องกับแนวคิดของเออร์ (Ur, 1998) ที่อธิบายว่าความวิตกกังวลและความไม่มั่นใจเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาที่สอง และการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติสามารถช่วยลดอุปสรรคดังกล่าวได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของไข่มุก ภาควงศ์ (2554) ชูพรตันตระกูล (2557) และภัทราภรณ์ นิลนวล (2562) ที่พบว่าการใช้แบบฝึกทักษะและกิจกรรมบทสนทนาที่เน้นการสื่อสารในชีวิตประจำวันช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประเด็นด้านความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X}$ = 3.51, SD= 0.04) โดยเฉพาะด้านเนื้อหาและด้านประโยชน์ที่ได้รับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้และรับรู้ถึงประโยชน์ของการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการสนทนา อย่างไรก็ตาม ด้านความมั่นใจในการสนทนาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ารายการอื่นเล็กน้อย ($\bar{X}$ = 3.36, SD= 0.63) ซึ่งอาจสะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและระยะเวลาที่ยาวนานขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุกัญญา ศิลประสาธ (2544) และเกศสุดา ปงลังกา (2550) ที่พบว่าการฝึกปฏิบัติและการสนทนาตามสถานการณ์ช่วยลดความวิตกกังวลและเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่ส่งเสริมความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการสนทนา เปรียบเทียบความสามารถก่อนและหลังการเรียนรู้ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบการสนทนาพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมกับบริบทของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ทั้งในด้านเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และการจัดลำดับขั้นตอนของบทเรียน โดยเน้นการฝึกปฏิบัติจริงและการใช้ภาษาในสถานการณ์ใกล้เคียงชีวิตประจำวัน

2. การใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานส่งผลให้ความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาพัฒนาขึ้นอย่างชัดเจน แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกสนทนาอย่างต่อเนื่องและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สามารถเสริมสร้างทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. นักศึกษามีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐาน สะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการนำผลจากผลการไปใช้

1. อาจนำรูปแบบการสนทนาพื้นฐานไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นในระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารของนักศึกษาในบริบทที่หลากหลาย

2. ผู้สอนสามารถปรับกิจกรรมบทสนทนาให้สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนแต่ละสาขาวิชา เพื่อเพิ่มความเชื่อมโยงกับการใช้งานจริง

3. ควรส่งเสริมให้มีการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและพัฒนาความคล่องแคล่วในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลของการใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานกับรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นในระดับอุดมศึกษา เช่น ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ หรือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของรูปแบบในบริบทที่แตกต่างกัน

2. ควรศึกษาผลของรูปแบบการสนทนาพื้นฐานต่อทักษะด้านอื่นเพิ่มเติม เช่น ความคล่องแคล่ว ความถูกต้องทางภาษา ความมั่นใจ หรือแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ควรศึกษาการใช้รูปแบบการสนทนาพื้นฐานในระยะยาวหรือในหลายภาคเรียน เพื่อประเมินความคงทนของความสามารถด้านการสนทนาและผลกระทบต่อการเรียนรู้ในระยะยาว

บรรณานุกรม

- เกตุสุตา ปงลังกา. (2550). *การศึกษากาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5* [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ไข่มุก ภาควิ. (2554). *การพัฒนาทักษะการพูดหน้าชั้นเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการพูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5* [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ภัทรภรณ์ นิลนวล. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร (รายงานผลการวิจัย)*. วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒนา
- ภัทรภร บุญศรี. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- ธวัชพร ดันตระกูล. (2557). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีปทุม
- สุกัญญา ศิลประสาธ. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒประสานมิตร.
- สุรพงษ์ คงสัตย์, พระสิทธิศักดิ์ ธมมทนายาโท (พรมสิทธิ์), ยุทธนา พูนเกิดมะเร็ง, ประพันธ์ นิกกระโทก และจำนงค์ ปุมาลา. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1*. *Journal of Buddhist Education and Research*, 5(2), 347-360.
- อาภัสรา สังขาสี. (2564). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน* (วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ). iThesis Srinakharinwirot University. <https://ir-ithesis.swu.ac.th/items/81f8ea15-81f6-41a2-9503-a3ddcc057eff/full>
- Ahmadian, M. J., & Tavakoli, M. (2011). The effects of simultaneous use of careful online planning and task repetition on accuracy, complexity, and fluency in EFL learners' oral production. *Language Teaching Research*, 15(1), 35–59.
- Creswell, J. W., & Creswell, J. D. (2017). *Research design: Qualitative, quantitative, and mixed methods approaches*. Sage Publications.
- Crystal, D. (2003). *English as a global language*. Cambridge University Press.

- David, W., & Willis, J. (2007). *Doing task-based teaching*. Oxford University Press.
- Derakhshan, A., Khalili, A. N., & Beheshti, F. (2016). Developing EFL learner's speaking ability, accuracy and fluency. *English Language and Literature Studies*, 6(2), 177-186.
- Savignon, S. J. (2018). Communicative competence. In *The TESOL encyclopedia of English language teaching* (pp. 1–7). Wiley.
- Shabani, M. B. (2013). The effect of background knowledge on speaking ability of Iranian EFL learners. *International SAMANM Journal of Marketing and Management*, 1(1), 25–33.
- Ur, P. (1996). *A course in language teaching*. Cambridge University Press.
- Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge University Press.
- Yu, Y., Mofreh, S. M., & Salem, S. (2024). Speak beyond borders: A systematic review of task-based language teaching for EFL speaking proficiency. *English Language Teaching*, 17(7), 1–15.